

עפ"ת 44257/02/22 - אי.ג'י.טי פוריין הולדינגס קורפוריישן בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 44257-02-22 אי.ג'י.טי פוריין הולדינגס קורפוריישן נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90511514607

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
אי.ג'י.טי פוריין הולדינגס קורפוריישן בע"מ	מעוררת
מדינת ישראל	נגד
	משיבה
	המעוררת ע"י עו"ד אביתר גולני
	המשיבה ע"י עו"ד ספיר אזולאי

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כב' השופטת מ' כהן) בהמ"ש 5043-11-21 מיום 17.1.22 לפיה נדחתה בקשת המערערת, חברה בע"מ, מיום 10.11.21 להארכת מועד להישפט בגין עבירה שפורטה בדוח מס' 90511514607; יצוין כי הדוח לא הוצג בבית משפט קמא, ובית משפט קמא ציין בהחלטתו, ככל הנראה בשגגה, כי מדובר בעבירת מהירות בעוד שמדרישת תשלום חוב של המרכז לגביית קנסות אותה צרפה המערערת לבקשתה עלה כי מדובר בחציית צומת באור אדום בעת נהיגת רכב ביום 10.2.2018, וב"כ המערערת אכן מאשר כי מדובר בעבירה זו.

בבקשה לבית משפט קמא נטען כי הודעת תשלום הקנס לא הומצאה למערערת, ודבר קיומו של הדוח עלה מ"דרישה נוספת לתשלום חוב" מהמרכז לגביית קנסות (ע"ס 9345 ר) - לא צוין באיזה תאריך הגיעה הדרישה לחברה. עוד יש לציין כי בדרישת החוב שצורפה לבקשה צוין כי נשלחה דרישה קודמת לתשלום החוב ביום 10.5.2018; לבקשת המערערת צורפה תכתובת נוספת מחודש אפריל 2019, בין הגב' גילה אלי-בא, מנהלת סניף בחברה, לבין מפנ"א, וכן הוצגה תגובת מפנ"א מיום 20.5.2019 לפניית הגב' אלי-בא מיום 1.5.2019, לפיה נשלחה הודעת תשלום הקנס בדואר רשום (שמספרו צוין) ביום 17.4.2018 לכתובתה של החברה, ברחוב הבונים 2 ברמת גן, וכי באפשרות המערערת לפנות למדור פניות הציבור בדואר לבירור טענתה כי דבר הדואר לא נמסר. המערערת המציאה תגובה משירות הלקוחות של הדואר מיום 6.8.2019 לפיה לא ניתן לערוך בירור בהתייחס לדואר רשום שחלפה מעל שנה מאז שליחתו. בבקשה אחרת צוין כי הבירור העלה כי דבר הדואר חזר לשולח ביום 26.6.2018.

בנוסף צורפה פניה של הגב' אלי-בא למפנ"א מיום 26.6.2019 בה היא מבקשת להסב את הדוח על שמה, ומאשרת כי נהגה ברכב במועד ביצוע העבירה. לאחר מכן חזרה בה מטענה זו, על פי התכתובת למפנ"א.

עם זאת, לבקשה שהוגשה לבית משפט קמא צורף תצהירה של הגב' אלי-בא שנערך ביום 12.10.21 לפיו מאשרת המצהירה כי הרכב היה ברשותה במועד ביצוע העבירה אליה מתייחס הדוח הנדון, וכי היא ביצעה את העבירה, ומבקשת להסב את הדוח על שמה.

בתגובת המשיבה בבית משפט קמא צוין כי דבר הדואר נשלח בדואר רשום וחזר כ"לא נדרש", ובדין בפני הוצג אישור מסירה המתייחס לדואר רשום שנשלח למערערת, צוין מס' הדוח, ורישום - "לא נדרש".

בית המשפט קמא דחה את בקשת המערערת; צוין כי המערערת מעלה טענות עובדתיות שאינן נתמכות בתצהיר ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה; דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", וכי על פי המסמכים שצורפו על ידי המבקשת, בקשותיה למפנ"א משנת 2019 לשם ביטול הקנס או להקלה בגובה הקנס להסבה, נדחו, והיה עליה להגיש בקשה להארכת מועד תוך 30 ימים מיום שהומצאה לה הודעת הדחייה. תחת זאת חזרה ופנתה המערערת למפנ"א בבקשות להישפט. עוד צוין כי טענה בעניין הסבת הדוח אין בה כדי לבסס חשש לעיוות דין.

בהודעת הערעור נטען כי מאישור מסירה שהשיגה המערערת **"בדרך לא דרך"** לא ניתן לקבוע כי בוצעה מסירה כדין, ומדובר באישור מסירה ריק מפרטים. עוד נטען כי בקשתה של המערערת הוגשה אומנם באיחור, אולם היה זה לאחר שמפנ"א הפנתה את המערערת **"למרדף שווא אחרי דואר ישראל ועיכובים נוספים"**. המערערת ביקשה להסב את הדוח על שם הנהגת, הגב' אלי-בא, שאישרה כי הרכב היה ברשותה, והמערערת פנתה לקבלת ייעוץ משפטי והגישה בקשה להארכת מועד להישפט, לאחר שמפנ"א סירבה להעביר לרשותה העתק הדוח ודחתה הבקשה להארכת מועד להישפט.

אין אני רואה מקום לקבלת הערעור.

על פי הוראות סעיפים 230 ו-229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (נ"ח) תשמ"ב-1982(להלן - חסד"פ), ניתן לדון בבקשה להארכת מועד להישפט שהוגשה באיחור, בתנאי **"שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"**.

מטענות המערערת עולה, כי התקבלה דרישת חוב לעניין הקנס, וכי בדרישה זו צוין כי נשלחה דרישה קודמת עוד בחודש מאי 2018. בנוסף הוצגה תכתובת בעניין הדוח, בין הגב' אלי-בא לבין מפנ"א ממחצית שנת 2019, ועלה בנוסף כי הבירור בדואר הסתיים בחודש אוגוסט 2019. קיומו של אישור המסירה עם הציון "לא נדרש", מעביר את הנטל לכתפי המערערת להראות מה מנע בעדה לקבל את דבר הדואר שנשלח בדואר רשום למענה, והיעדרם של פרטים באישור המסירה אין בו כדי לפטור את המערערת מאחריותה זו, ונפסק כי **"...על הטוען שלא קיבל את הזימון כדין להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח טענה זו (רע"פ 1581/20 אבו חמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.3.2020))"** (רעפ 5356/20 טחאן נ. מדינת ישראל, (12.8.2020)).

גם אם תתקבל טענת המערערת כי לא קיבלה את הודעת תשלום הקנס וזו הוחזרה לשולח בלא שהוכחה חזקת

מסירה, הרי שהמערערת אינה חולקת על כך שהייתה מודעת לקיומו של הדוח, וכי העבירה בוצעה ברכב של החברה; עובדת החברה, הגב' אלי-בא, אף הצהירה כאמור, בסופם של דברים, כי היא זו שביצעה את העבירה המיוחסת בדוח.

בהינתן סיום ה"מגעים" בין המערערת למפנ"א ולרשות הדואר, במחצית השניה של שנת 2019, לא עלה בידי המערערת למסור הבהרה כלשהי לפשר פנייתה לבית המשפט להארכת מועד רק למעלה משנתיים מאוחר יותר, בחודש נובמבר 2021, ושלוש שנים ומחצה לאחר מועד ביצוע העבירה. מדובר בשיהוי ניכר ובלתי מוסבר כאמור, שאין בו כדי להוות טעם ראוי להארכת מועד במובנו של סעיף 230 לחסד"פ, שכן המערערת לא הצליחה לשכנע כי הבקשה הוגשה על ידה מיד לאחר שהוסרה המניעה להגשתה. (השוו בעניין זה הנסיבות שנדונו ברע"פ 7018/14 **טיטלבאום נ. מדינת ישראל**, 30.10.2014).

עוד אוסיף כי בקשת המערערת לבצוע ההסבה הוגשה אף היא בשיהוי לא מוסבר, ותצהירה של גב' אלי-בא בדבר נהיגתה ברכב נמסר רק בחודש אוקטובר 2021, עובר להגשת הבקשה לבית המשפט קמא. נפסק כבר כי אין להלום בקשות הסבה המוגשות בשיהוי רב, ללא הסבר, ולנוכח הזמן שחלף מאז מועד ביצוע העבירה, אין אני רואה מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא שדחה הבקשה להארכת מועד להישפט, והעובדה כי מי שנהג ברכבה של המערערת, חברה בע"מ, היה אדם "בשר ודם", אין בה כדי להכשיר הגשת בקשות מעין אלה באיחור כבד, בלוח זמנים שרירותי הנקבע על ידי מגיש הבקשה.

נוכח האמור - הערעור נדחה.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ב אדר ב' תשפ"ב, 25 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.